

REBECCA YARROS

VŠETKO,
ČO SME ZAMLČALI

Dve lásky a jeden nedokončený román

IKAR

VŠETKO,
ČO SME
ZAMLČALI

REBECCA YARROS

VŠETKO,
ČO SME
ZAMLČALI

Preložila Zuzana Therová

IKAR

VŠETKO, ČO SME ZAMLČALI

The Things We Leave Unfinished

© 2021 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation copyright © 2024 by Zuzana Therová

This edition is published by arrangement with Alliance

Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

Jacket design © 2024 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9628-2

Jasonovi

Za dni, keď sa črepina šrapnela
postupne dostáva na povrch, a že aj
po piatich misiách a dvadsiatich dvoch rokoch
v uniforme máme skutočne šťastie, láska moja.

Sme ako úder blesku.

PRVÁ KAPITOLA

Georgia

*Môj najdrahší Jameson,
toto nie je koniec. Moje srdce zostane s Tebou, nech by sme
boli kdekoľvek. Pre lásku, akou je tá naša, sú čas a vzdialenosť
len nepríjemný detail.*

*Budem čakať dni, mesiace aj roky. Obaja budeme čakať.
Nájdeš ma v chybe potoka, kde šumia osiky, ako sme si to
obaja vysnivali, a spolu so mnou bude na Teba čakať aj ten,
ktorého obaja ľúbime. Bolí ma, že odchádzam, a robím to len
preto, lebo chceš, aby sme boli v bezpečí. Jameson, budem na
Teba čakať každú sekundu, každú hodinu, každý deň svojho
života až do samého konca, a ak to nebude stačiť, tak aj vo
večnosti. Nikdy Ťa neprestanem milovať.*

Vráť sa ku mne, láska moja.

Scarlett

Gorgia Ellsworthová. Pošúchala som palcom po vystúpených písmenách na kreditke. Kiežby som ich mohla vymazať! Moje manželstvo trvalo šesť rokov a jediné, čo mi po ňom ostalo, bolo priezvisko, ktoré nebolo moje. Lenže o pár minút už nebudem mať ani to.

„Číslo deväťdesiatosem!“ zvolala Juliet Sinclairová spoza plexisklovej zásteny, hoci v čakárni dopravného inšpektorátu v Poplar Grove nebolo okrem mňa živej duše. A sedela som tam už vyše hodiny. Do Denveru som

priletela ráno, dlhé hodiny som presedela za volantom, no po príchode do rodného mesta som nezamierila rovno domov – tak zúfalo som sa túžila zbaviť posledných Damianových stôp vo svojom živote.

Keď sa zbavím jeho priezviska, skutočnosť, že som ho stratila, a s ním aj šesť rokov života, bude hádam bolieť menej. Aspoň som dúfala.

„Tu som.“ Odložila som kreditku a pristúpila k okienku.

„Kde máš číslo“ spýtala sa Juliet so samolúbym úškrnom, ktorý sa od strednej školy nezmenil, a natiahla ruku.

„Juliet, okrem mňa tu nikto nie je.“ Nervy mi od únavy doslova vibrovali. Ak teraz vybavím, čo chcem, schúlim sa do veľkého ušiaka v prababičkinej pracovni a okolitý svet budem až do konca života ignorovať.

„Podľa predpisov...“

„Och, Juliet, sklapni, prosím ťa!“ Sophie, ktorá maturovala rok pred nami, prevrátila oči a vošla do Julietinho boxu za zástenou. „Georgiine papiere už mám. Chod', daj si pauzu.“

„Fajn.“ Juliet vstala a prepustila Sophie stoličku. „Rada som ťa videla, Georgia,“ sladko sa na mňa usmiala. Hotový sacharín.

„Aj ja teba.“ Vrhla som na ňu nacvičený úsmev, ktorý mi posledných pár rokov slúžil ako lepidlo, ktoré ma držalo pokope, keď sa mi všetko ostatné rozpadalo.

„Prepáč, mrzí ma to,“ Sophie sa poškrabkala na nose a napravila si okuliare. „Poznáš ju, vieš, aká je... od školy sa nezmenila. A zdá sa, že papiere sú v poriadku.“ Vrátila mi obálku s dokumentmi, ktoré mi môj právnik odovzdal včera popoludní aj s novým preukazom sociálneho poistenia.

Koľká irónia – život sa mi rozsypal na kúsky, ale fyzický dôkaz rozpadu držal pohromade bezpečne scvaknutý zošívачkou. „Dohodu o porozvodovom vyrovnaní ani nič iné som nečítala,“ dodala potichu.

„Bolo to v týždenníku *Celebrity!*“ zanôtila Juliet skadiaľsi zozadu.

„Nie všetci čítame bulvárny odpad!“ odvrkla Sophie a súcitne sa na mňa usmiala. „Ustála si to so vztýčenou hlavou, sme na teba hrdí.“

Prehltla som hrču, čo mi narástla v hrdle. „Ďakujem, Sophie.“

Na rozpade manželstva, od ktorého ma všetci odhovárali, bolo najhoršie, že moje zlomené srdce a poníženie sa ocitli na každej webovej stránke a v každom časopise pre milovníkov klebiet, ktorí s krvilačným potešením hltajú príbehy o osobných tragédiách iných. Zdvihnutá hlava a pevne zomknuté ústa, keď mi kamery div nevrážali do tváre, mi za posledných šesť mesiacov vyniesli prezývku ľadová kráľovná, ale ak to mala byť cena, aby som si zachovala zvyšky dôstojnosti, ochotne som ju akceptovala.

„Tak... čo ti mám povedať? Vitaj doma? Alebo si tu len na návšteve?“ Sophie mi podala papierovú kartičku, ktorá mi posluží ako dočasný vodičský preukaz, kým mi poštou nepríde nový.

„Vrátila som sa nadobro.“ Mohla som to rovno povedať do rozhlasu, Juliet sa postará, aby to do večera vedel celý Poplar Grove.

„V tom prípade vitaj doma!“ Vrhla na mňa široký úsmev. „Idú reči, že aj tvoja mama je v meste.“

Skrútilo mi žalúdok.

„Čo? Naozaj? Ja... nestihla som sa zastaviť doma.“ *Idú reči* znamenalo, že mamu videli v niektorom z našich dvoch obchodov s potravinami alebo v miestnom bare. Tá druhá možnosť bola pravdepodobnejšia. A mohla to byť dobrá...

Nerob si nádeje.

Uveriť, že sa mama vrátila, aby mi pomohla, by ma dovedla k ďalšiemu zdrvujúcemu sklamaniu. *Určite niečo chce.*

Odkiaľlala som si. „Juliet, ako sa vodí otcovi?“

„Je na tom dobre. Myslia si, že tentoraz to vybrali celé,“ rozžiarila sa a vzápätí pretiahla tvár. „Je mi ľúto, čo sa ti stalo, Georgia. Nevieť si ani predstaviť, že by môj manžel...“ Pokrútila hlavou. „Toto si si nezaslúžila.“

„Ďakujem.“ Pohľad mi padol na jej obrúčku. „Pozdrav od mňa Dana.“

„Odovzdám.“

Vyšla som do popoludňajšieho slnka, ktoré zahalilo ulicu takým upokojujúcim svetlom, že pôsobila ako retro krajinka od Normana Rockwella. Vrátila som sa k dievčenskému priezvisku a moje rodné mesto obklopené malebnými štítmí hôr vyzeralo presne tak, ako som si ho pamätala. Po ulici sa prechádzali rodiny, tešili sa z letného počasia, priatelia a známi sa zastavovali na kus reči.

Poplar Grove mal menší počet obyvateľov, ako bola jeho nadmorská výška, dokopy tam bolo len šesť križovatiek so semaformi.

Každý poznal každého a súkromie bolo vzácnym tovarom. No mestečko sa mohlo popýšiť vynikajúcim kníhkupectvom. O to sa postarala prababička, ktorú som odmalička volala babi.

Papiere som hodila na predné sedadlo prenajatého auta a zamyslela som sa. Mama bola pravdepodobne v dome – po pohrebe som si od nej kľúče nevyžiadala. Zrazu sa mi tam vôbec nechcelo ísť. Posledných pár mesiacov ma totálne vyšťavilo, na súcití či nádej som nemala silu. Nebola som si istá, či dokážem mamu zvládnuť, keď vo mne zostal len hnev.

Ale bola som doma, na jedinom mieste, kde som si mohla dobiť baterky a dať sa dokopy.

Dobiť baterky. Pred stretnutím so svojou matkou som to potrebovala. Prešla som cez ulicu a zamierila k obchodu Knižná polička, ktorý pomohla rozbehnúť moja babi a jedna z jej najbližších priateľiek. Podľa závetu, ktorý

prababička zanechala, som bola teraz tichou spoločníčkou ja.

Keď som vo výklade obchodu s chovateľskými potrebami, ktorý patril pánovi Navarrovi, zbadala nápis *Na predaj*, zovrelo mi srdce. O tom, že pán Navarra zomrel, mi babi povedala asi pred rokom. Jeho obchod bol najlukratívnejšou nehnuteľnosťou na Hlavnej ulici. Prečo sa tam okamžite nenastahovala iná prevádzka? Žeby Poplar Grove upadal? Tá možnosť sa mi usadila v žalúdku ako skazené mlieko.

Vošla som do kníhkupectva.

Vo vzduchu sa vznášala vôňa pergamenu, čaju, domova a trošičku tam bolo cítiť zaprášené police.

Kým som žila v New Yorku, v žiadnom obchodnom reťazci sa mi nepodarilo nájsť nič, čo by sa tej upokojujúcej vôni čo len približovalo, a hneď pri prvom nádychu ma v očiach zaštipal smútok. Babi zomrela pred šiestimi mesiacmi. Chýbala mi tak, až som mala pocit, že mi v hrudi po nej zostala diera.

„Georgia?“ Pani Riverovej, ktorá stála za pultom a plecom si pri uchu pridržiavala telefón, na sekundu ovisla sánka, no vzápätí sa na mňa milo usmiala. „Prepáč, Peggy, chvíľočku vydrž,“ povedala do telefónu.

„Zdravím, pani Riverová,“ s úsmevom som jej zamávala. „Kvôli mne si nerobte starosti. Zastavila som sa len na skok.“

„Nevieš si predstaviť, aká som rada, že ťa vidím!“ Pozrela na telefón. „Nie, Peggy, to nepatrilo tebe. Práve sa tu objavila Georgia!“ Uprela na mňa láskavé hnedé oči. „Áno, tá Georgia.“

Znova som jej zamávala, aby pokojne pokračovala v rozhovore, a zamierila som do sekcie romantiky, kde bolo niekoľko polic s knihami, ktoré napísala moja prababička. Vybrala som jej posledný román a otvorila ho, aby som na záložke uvidela jej tvár. Mali sme rovnaké modré

oči, ale od svojich sedemdesiatych piatych narodenín, teda rok po tom, ako ma mama prvý raz nechala pred jej dverami, si už vlasy, kedysi havranie, babi nefarbila. Na portréte mala perlový náhrdelník a hodvábnu blúzku, no v skutočnom živote najradšej nosievala montérky ušpinené zo záhrady a klobúk s takou širokou strieškou, že by zatienila celý okres, no úsmev bol rovnaký. Vzala som do ruky inú, staršiu knihu, len aby som videla ďalšiu verziu jej úsmevu.

Vtom nad dverami cinkol zvonček, vošiel muž s mobilom pri uchu a začal sa prehŕňať v polici svetovej beletrie.

„Novodobá Jane Austenová,“ prečítala som potichu citát na obálke. Babi bola tá najromantickejšia duša, akú som kedy poznala, a hoci drvivú väčšinu života strávila sama, všetky jej knihy boli o láske, i keď jej samej osud dožičil lásku len na pár rokov. Aj po svadbe so starkým Brianom boli spolu len desať rokov, potom jej ho vzala rakovina. Pokiaľ ide o lúboštný život, ženy v našej rodine akoby boli prekliate.

„A toto má byť čo, dočerta?“ zavrčal muž nahlas.

Zdvihla som obočie a nenápadne sa obzrela.

V ruke držal knihu Noaha Harrisona. Na obálke bol obrázok dvoch ľudí v klasickej pozícii – milimeter od bozku.

„No, v Andách som si e-maily príliš nekontroloval, takže áno, tú novú vidím prvýkrát teraz,“ vypenil muž, vybral z police ďalšieho Harrisona a pridržal obe knihy vedľa seba. Dve rôzne dvojice, no póza úplne rovnaká.

Tie knižky by som si rozhodne nekúpila, ak už, vybrala by som si niečo zo sekcie, pri ktorej som stála.

„Veď vyzerajú úplne rovnako! Čo bolo zlé na starom... Áno, som našťvaný! Trepal som sa sem osemnásť hodín, a ak si zabudol, pripomínam ti, že tú výskumnú cestu som prerušil len kvôli tomu, že si si želal, aby som bol tu.

Hovorím ti, že tie obálky vyzerajú *úplne* identicky. Počkaj, hneď ti to dokážem. Slečna?“

„Áno?“ Pootočila som sa a pozrela na dve obálky, ktoré mi strčil rovno pod nos. *Hovorí tomu chlapovi niečo osobný priestor?*

„Nezdajú sa vám rovnaké?“

„Zdajú. Človek by si ich pomýlil.“ Zasuňula som jednu z babinkiných kníh nazad do police a v duchu som jej poslala malé zbohom. Tak som to robila vždy, keď som v obchode naďabila na jej knižky. Bude ten pocit straty už navždy taký boľavý?

„Vidiš? Nemali vyzerat' rovnako!“ vybrechol chlapík na tú úbohú dušu na druhom konci linky. Keby ten tón použil na mňa, nedopadlo by to dobre.

„No, na obranu dotyčného pána musím povedať, že knižky tohto autora sa aj čítajú rovnako,“ zamrmlala som. Vykĺzlo mi to skôr, než som to stihla scenzurovať. *Doriti!* Môj filter otupel rovnako ako moje emócie. „Prepáčte...“ otočila som sa k nemu a zdvihla pohľad. Uvidela som tmavé obočie v úžase zdvihnuté nad rovnako tmavými očami. *Fíha...*

Moje zlomené srdce sa rozbúchalo – presne ako ktorejkoľvek hrdinke kníh mojej babi. Bol to ten najkrajší muž, akého som kedy videla, a verte, že ako bývalá manželka filmového režiséra som ich videla viac než dost.

Nie, nie, dušička, proti krásavcom si už imúnna, varovala ma logická časť môjho mozgu, ale tak som naňho vyvažovala oči, že hlas rozumu zostal nevyočutý.

„Nie, nečítajú...“ Zaklipkal očami a do telefónu povedal: „Vieš čo? Zavolám ti neskôr.“ Chytil obe knihy do jednej ruky, druhou ukončil hovor a mobil strčil do vrečka.

Vyzeral približne na môj vek – okolo tridsiatky, mal aspoň meter deväťdesiat a čierne strapaté vlasy mu padali do opáleného čela až po čierne obočie a neuveriteľne hlboké oči. Nos mal rovný, pery výrazné a plné, čo mi

okamžite pripomenulo, že ma už dávno nijaký chlap nepobozkal. Celý bol ako vytesaný z kameňa, a pri pohľade na jeho svalnaté predlaktia by som sa stavila, že v posilňovni je ako doma... a pravdepodobne kraluje aj v spálni.

„Čo ste to povedali? Takže podľa vás sú jeho knihy na jedno kopyto?“ povedal pomaly.

Trochu som sa spamätala. *No jasné! Tie knihy.* Najradšej by som sa vyfackala, že som sa dala omráčiť peknou tvárou. Rodné priezvisko som mala späť iba dvadsať minút a muži budú v blízkej budúcnosti mimo môjho radaru. A navyše, ten chlap nebol tunajší. Osemnásť hodín cestovania, na mieru šité nohavice, rukávy na bielej lanovej košele vyhrnuté ležérne neporiadnym štýlom, ktorý je všetko, len nie neporiadny. Mužskí obyvatelia Poplar Grove by za nohavice nikdy nedali tisíc dolárov a nemali newyorský prízvuk.

„Presne tak. Chlapec stretne dievča, zalúbia sa, potom sa stane nejaká tragédia, niekto zomrie.“ Pokrčila som plecami, hrdá na to, že necítim teplo, ktoré by mi rozpálilo líca a prezradilo ma. „Plus nejaká právnická súdna dráma, trochu neuspokojivý, ale poetický sex, scéna na pláži... Ak je to podľa vášho vkusu, pri jeho knihách neťahnete vedľa.“

„Neuspokojivý sex?“ Zvraštil obočie, pozrel na knihy v ruke a potom na mňa. „A nie je pravda, že *zakaždým* niekto zomrie.“

Takže nejaké Harrisonove knihy už zjavne čítal... „Dobre, platí to tak na osemdesiat percent. Presvedčte sa sám,“ navrhla som. „To je dôvod, prečo je Harrison v sekcii so svetovou beletriou, a nie na tejto strane.“ Ďobla som prstom do nápisu *Romantika* na konci regálu.

Na milisekundu mu ovisla sánka. „Asi to bude tým, že v jeho knihách je aj niečo viac než len sex a nerealistické očakávania.“ Tou hláškou ma vytočil, v mojich očiach klesla jeho príťažlivosť o celý stupeň, ak nie o dva.

Naježila som sa. „Romance nie sú len o nerealistických očakávaníach a o sexe. Sú o láske a prekonávaní nepriazne osudu prostredníctvom niečoho, čo sa dá pokladať za univerzálnu skúsenosť.“ Toto som vo svojich dvadsiatich ôsmich rokoch vedela od baby a z tisícok prečítaných romantických knížiek.

„A o *uspokojivom* sexe,“ nadvihol jedno obočie.

Jeho pery sa s tým slovným spojením doslova pomaznali a pri pohľade na ne som musela svoju pokožku veľmi presvedčať, aby neočervenela.

„Ak nemáte rád sex alebo je vám nepríjemné, že žena prijíma svoju sexualitu, potom to naozaj vypovedá skôr o vás než o žánri, nemyslíte?“ Naklonila som hlavu nabok. „Alebo vám nevoňajú happy endy?“

„Som všetkými desiatimi za sex a za to, aby ženy prijímali svoju sexualitu. Aj za šťastné konce.“ Hlas mal zrazu ešte hlbší.

„V tom prípade knihy, ktoré držíte v ruke, nie sú nič pre vás, pretože jediné, o čom sa v nich píše, sú bolesť a utrpenie. No ak vám to vyhovuje, nech sa páči.“ Takže tú ľadovú kráľovnú som za sebou ešte nenechala – hádať sa v kníhkupectve s úplne cudzím človekom?

Pokrútil hlavou. „Nie, aj toto sú príbehy o láske. Píše sa to priamo tu.“ Ukázal mi obálku, na ktorej bol citát od baby. Citát, o ktorý ju vydavateľ toľko prosil, až napokon ustúpila, ale to, čo povedala, vydavateľstvo zosekalo, ako sa im to hodilo.

„Nikto nepíše ľúbostné príbehy ako Noah Harrison,“ prečítala som nahlas a myklo mi kútikmi úst.

„Povedal by som, že Scarlett Stantonová je pomerne uznávaná autorka romancí, nemyslíte?“ Na tvári sa mu mihol smrtiaco sexi úsmev. „A ak ona hovorí, že niečo je ľúbostný príbeh, tak to ľúbostný príbeh je.“

Ako ma ten vražedne krásny chlap mohol tak strašne vytočiť? „Ja by som povedala, že Scarlett Stantonová

nebola *pomerne uznávaná*, ale *najuznávanějšía* autorka romancí svojej generácie.“ Potriasla som hlavou, vrátila som na policu aj druhú babinkinu knihu a zvrtila sa na odchod skôr, než by som sa stihla nahlas oboriť na chlapa, ktorý sa oháňal prababičkiným menom, akoby o nej niečo vedel.

„Takže ak si chce muž prečítať nejakú knižku o láske, môže sa na jej odporúčanie spoľahnúť, nie? Alebo uznávajú len romancy, ktoré napísali ženy?“ zavolať za mnou.

To myslíš vážne? Už som bola na konci uličky, no zvrtila som sa a pri pohľade naňho som sa už neovládla. „Až na to, že ten citát neuviedli v celej dĺžke a vy zvyšok nepoznáte.“

„Ako to myslíte?“ Medzi obočím mu naskočili dve vrásky.

„Pôvodne znel ten citát inak.“ Zdvihla som oči k stropu a snažila sa vybaviť si ho čo najpresnejšie. „Ako to len bolo... Aha, už to mám: *Nikto nedokáže napísať také depresívne výmysly, ktoré sa tvária ako ľúbostné príbehy, tak ako Noah Harrison*. Viete, jeho vydavateľ si to upravil kvôli reklame.“ *To bolo cez čiaru*, počula som v hlave prababičkin hlas.

„Čože?“ Bud' to bolo modrastým svetlom žiariviek, alebo naozaj zbledol.

„Pozrite, takéto veci sa stávajú stále,“ povedala som s povzdychom. „Nie som si istá, či si to uvedomujete, ale tu v Poplar Grove poznal Scarlett Stantonovú každý a každý vie, že nepatrila k ľuďom, ktorí si svoje názory nechávajú pre seba.“ *Asi to máme v rodine*. „No ak si dobre spomínam, vyjadrila sa, že Harrison má talent pre opisy a rád využíva alúzie.“ To bolo to najkrajšie, čo som mu bola ochotná povedať. „Nekritizovala, *ako* píše, ale *čo*, teda dej.“

Myklo mu sánkou. „Náhodou, narážky na iné literárne diela mám v ľúbostných príbehoch rád.“ Vzal obe knihy a zamieril k pokladni. „Ďakujem za odporúčanie, pani...“

„Ellsworthová,“ vyletelo zo mňa automaticky a trochu ma zamrazilo, keď mi to vyšlo z úst. *Už nie si Ellsworthová!* „Želám príjemné čítanie, pán...“

„Morelli.“

Kývla som mu hlavou a vyšla som. Cítila som, že ma sleduje, zatiaľ čo mu pani Riverová blokovala pri kase nákup.

Toto má byť pokoj, ktorý som mala nájsť v rodnom Poplar Grove? Viete, čo bolo na tej hádke najhoršie? Že ten chlap mal možno pravdu a knihy, ktoré napísala babi, boli naozaj nerealistické. Jediným príkladom obligátneho „a žili šťastne až do smrti“, ktorý som poznala z reálneho života, bola moja najlepšia kamarátka Hazel, lenže jej manželstvo trvalo zatiaľ päť rokov, konečný výsledok sa nedal predvídať.

O päť minút som zabočila na našu ulicu a minula domec s názvom Grantham, jednu z nehnuteľností, ktoré babička vlastnila a prenajímala. Grantham stál k nášmu domu najbližšie a zdalo sa, že je prázdny, čo sa ešte nikdy nestalo. Turisticky atraktívny Breckeridge, historická mekka zlatokopov, bol vzdialený len polhodinku cesty, takže domy na prenájom tu nikdy nezostávali prázdne.

Dofrasa. Zabdla som sa spojiť so správcom. Možno sa mi ozval a nechal jednu z tých hlasových správ, ktoré som si nikdy nevypočula, alebo mi napísal e-mail a ten zostal visieť medzi tisíckou ďalších neprečítaných. Hlasová schránka po čase prestane prijímať nové správy, no e-maily sa vám budú hromadiť donekonečna. Mala by som sa konečne spamätať. Zvyšok sveta nezaujíma, že mi Damian zlomil srdce.

Zabočila som na oblúkovicú príjazdovú cestu vedúcu k domu, v ktorom som vyrástla, a zaparkovala som. Pred domom už stálo iné auto. Z požičovne.

Takže mama je už tu. Vyčerpanie, ktoré ma v poslednom čase sprevádzalo, na mňa doľahlo s ešte väčšou váhou.

Kufre som nechala v aute, tie vyložím neskôr, vzala som si len kabelku a zamierila k vchodovým dverám sedemdesiatročného domu v koloniálnom štýle. *Nie sú tu nijaké kvety.* Sem-tam vystrkovali hlavu trvalky, ale boli zvädnuté a na záhonoch povedľa cesty chýbali ostrovy farieb, ktoré tam zvyčajne žiarili v tomto ročnom období.

V posledných rokoch už bola babi príliš krehká, nevládala tráviť toľko času na kolenách, a tak som vždy priletela a pomohla jej s výsadbou. Damianovi moje výlety do Poplar Grove nikdy neprekážali, no teraz som už vedela prečo.

„Haló, je tu niekto?“ zvolala som, keď som vkročila do vstupnej haly, a okamžite sa mi zdvihol žalúdok. Vo vzduchu sa vznášal zatuchnutý pach dymu. Čože? Mama v babinkinom dome *fajčí*? Čo si to dovoľuje? Bolo vidieť, že dlážok z tvrdého dreva sa mop nedotkol prinajmenšom od zimy, aj stolík v hale pokrývala hrubá vrstva prachu. Babi by vyletela z kože, keby videla svoj dom v takomto stave. Čo sa stalo s Lýdiou? Babinkinho účtovníka som predsa požiadala, aby gazdinej naďalej vyplácal mzdu.

Francúzske posuvné dvere do obývačky sa otvorili a vyšla z nich mama. Bola nahodená, akoby sa chystala do spoločnosti. Žiarivý úsmev jej pohasol, keď ma zbadala, ale rýchlo ho nasadila znova.

„Gigi!“ Roztvorila náruč a obetovala plné dve sekundy, aby ma objala a potľapkala po chrbte, čo presne vystihovalo náš vzťah.

Bože, ako som tú prezývku neznášala!

„Mami? Čo tu robíš?“ opýtala som sa mierne. Nechcela som, aby sa rozplakala.

Stuhla, odtiahla sa, úsmev jej ochabol. „No čakám tu na teba... zlatko. Viem, že smrť starkej bola pre teba veľká rana, a keď si teraz prišla aj o manžela, myslela som si, že budeš potrebovať plece, na ktorom by si sa mohla vyplakať.“ S prekypujúcim súcitom si ma prezrela od hlavy po päty, zľahka ma chytila za plecía a kontrolu môjho

zovňajšku ukončila s mierne zdvihnutým obočím. „To zlomené srdce na tebe vidieť. Viem, teraz je to ťažké, ale nabudúce to už znesieš bez problémov.“

„Nijaké nabudúce nechcem,“ hlesla som.

„To nechce nikto.“ Oči jej zvlúdneli, takto sa na mňa v živote nepozrela.

Plecia mi ovisli a na mojej roky budovanej obrane sa zjavili trhliny. Možno mama prevrátila list a začala novú kapitolu. Už to boli roky, čo sme spolu strávili aspoň chvíľu, možno sme sa konečne dostali do bodu, v ktorom by sme mohli...

„Georgia? Už prišiel?“ opýtal sa nejaký muž cez pootvorené francúzske dvere.

Obočie mi vyletelo až po vlasy.

„Christopher, dáte mi chvíľu? Práve sa mi vrátila dcéra.“ Vrhla naňho úsmev za milión dolárov, ktorým si získala svojich prvých štyroch manželov, chytila ma za ruku, a kým som stihla nazrieť do obývačky, odtiahla ma do kuchyne.

„Mami, čo sa deje? A nepokúšaj sa klamať.“ *Prosím, aspoň raz vyklop pravdu.*

Jej výraz sa v mihu zmenil, čo mi pripomenulo, že maminu schopnosť za pochodu meniť plány prevyšoval len jej nedostatok empatie. Vynikala v oboch. „Dolaďujem zmluvu,“ povedala pomaly, akoby zvažovala slová. „Nič, čoho by si sa mala obávať, Gigi.“

„Nehovor mi tak. Vieš, že to neznášam.“ Gigi bola dievčatko, ktoré trávilo príliš veľa času pozeraním z okna na zadné svetlá jej auta, a z toho som už vyrástla. „Akú zmluvu?“ Prižmurila som oči.

„Všetko sa to zbehlo, kým som tu na teba čakala. Prečo mi neveríš? Tak ma zažaluj za to, že sa snažím byť dobrou matkou.“ Vystrčila bradu, zažmurkala a odula ústa, akoby som jej ublížila.

Na toto som fakt nemala nervy.

„Odkiaľ vie, ako sa volám?“ Niečo nebolo v poriadku.

„Damianovou zásluhou všetci vedia, ako sa voláš.“ Preglglá a mimovoľne si uhladila ebenovo čierny francúzsky drdol. To gesto som dôverne poznala. Keď klamala, vždy si uhládzala vlasy. „Viem, že ten rozvod ešte bolí, ale vážne si myslím, že by si Damiana mohla získať späť, ak to s kartami, ktoré máme v rukách, zahráme správne.“

Pokúšala sa zahovárať, rozptýliť moju pozornosť. Prešmykla som sa okolo nej a s úsmevom vošla do obývačky.

Dvojica mužov okamžite vstala. Obaja mali na sebe oblek, ale ten, ktorý nakukol cez otvorené dvere, bol aspoň o dvadsať rokov starší ako ten druhý.

„Prepáčte mi tú nezdvorilosť. Som Georgia Ells...“
Dofrasa, už zasa? Odkašľala som si. „Georgia Stantonová.“

„Georgia?“ Ten starší zbledol. „Christopher Charles,“ povedal pomaly a pohľadom zablúdil k dverám, ktorými práve vchádzala moja matka.

Pri jeho mene mi okamžite docvaklo, o čo ide. Christopher Charles bol prababičkin vydavateľ. Keď asi pred desiatimi rokmi vo veku deväťdesiatjeden rokov napísala svoju poslednú knihu, pracoval vo vydavateľstve ako šéf marketingu.

„Adam Feinhold,“ predstavil sa ten mladší. „Rád vás spoznávam, slečna Stantonová.“ Obaja muži spopolaveli a oči im neisto preskakovali medzi mnou a mojou matkou.

„A teraz, keď sme sa už všetci popredstavovali... Gigi, nie si smädná? Niečo ti prinesiem.“ Vrhla sa ku mne s vystretou rukou.

Nevenovala som jej pozornosť, zamierila som k veľkému ušiaku v čele sedacej súpravy a zaborila sa do známeho pohodlia. „A čo presne robí vydavateľ mojej prastarej mamy v coloradskom Poplar Grove?“

„Sú tu kvôli zmluve na knihu, čo iné.“ Mama si opatrne sadla na kraj gauča čo najbližšie ku mne a uhladila si šaty.